

Ontmoeting
van catechese en gebed
van onze Heilige Vader
Paus Benedictus XVI
met de kinderen
van de Eerste Communie

Rome – Sint Pietersplein
zaterdag 15 oktober 2005

Andrea: "Lieve Paus, wat zijn je herinneringen aan je Eerste Heilige Communie?"

Allereerst wil ik jullie allen bedanken voor dit feest van het geloof dat jullie mij aanbieden, voor jullie aanwezigheid en jullie vreugde. Ik begroet jullie en bedank jullie voor de omhelzing die ik van enkelen onder jullie heb ontvangen, een omhelzing die symbolisch voor jullie allen geldt, natuurlijk.

Wat de vraag betreft, ik herinner me de dag van mijn Eerste Communie heel goed. Het was een mooie zondag in maart 1936, 69 jaar geleden dus. Het was een zonnige dag, de kerk zag er beeldschoon uit, de muziek, er waren zoveel mooie dingen die ik me herinner. We waren ongeveer met 30 jongens en meisjes van ons kleine dorp, dat niet meer dan 500 inwoners telde.

Maar in het centrum van mijn blijde en mooie herinneringen ligt deze gedachte – hetzelfde heeft jullie woordvoerder al gezegd –, dat ik begrepen heb dat Jezus in mijn hart is binnengegaan, alsof Hij juist bij mij moest zijn. En met Jezus is God zelf bij mij.

En dit is een gave van liefde die werkelijk meer waard is dan alle andere dingen die het leven kan geven; en zo was ik werkelijk vol grote vreugde omdat Jezus bij mij was gekomen.

En ik realiseerde me dat een nieuwe etappe van mijn leven op dat moment ging beginnen – ik was 9 jaar oud –, en dat het voortaan belangrijk was om trouw te blijven aan deze ontmoeting, aan deze Communie.

Ik beloofde de Heer, en dat was het meeste wat ik op dat moment kon beloven: "Ik zou altijd bij Jou willen zijn" en ik heb tot Hem gebeden: "Maar wil Jij vooral bij mij zijn".

Zo ben ik doorgedaan in mijn leven. God zij dank, heeft de Heer mij altijd bij de hand genomen, Hij heeft mij altijd begeleid ook in moeilijke situaties. En zo was deze vreugde van mijn Eerste Communie het begin van een weg die wij samen hebben afgelegd.

Ik hoop dat ook voor jullie allen, de Eerste Communie die jullie hebben ontvangen in dit Jaar van de Eucharistie, het begin is van een levenslange vriendschap met Jezus. Het begin van een weg samen, want door met Jezus te gaan, gaan wij goed en wordt het leven goed.

Livia: “Heilige Vader, vóór de dag van mijn Eerste Communie ging ik biechten. Ik heb daarna ook andere keren gebiecht. Maar ik zou je willen vragen: moet ik biechten telkens als ik de Communie ontvang? Ook wanneer ik dezelfde zonden heb gedaan? Omdat ik me realiseer dat mijn zonden altijd dezelfde zijn.”

Ik zou twee dingen zeggen: ten eerste, natuurlijk hoef je niet altijd te biechten voor de Communie, als je geen ernstige zonden hebt gedaan die men zou moeten biechten. Het is dus niet noodzakelijk om te biechten vóór elke eucharistische Communie.

Dit is het eerste punt. Het is noodzakelijk alleen wanneer je een werkelijk ernstige zonde hebt gedaan, wanneer je Jezus diep hebt beledigd zodat de vriendschap is vernietigd en je opnieuw moet beginnen. Alleen in dit geval, wanneer men in “doodzonde” verkeert, namelijk ernstige zonde, is het noodzakelijk te biechten vóór de Communie. Dit is het eerste punt.

Het tweede punt: zoals ik zei, ook al is het niet noodzakelijk om te biechten vóór elke Communie, toch is het zeer nuttig om met een bepaalde regelmaat te biechten.

Het is waar: normaalgesproken zijn onze zonden altijd dezelfde, maar wij maken onze huizen schoon, onze kamers, minstens één keer in de week, zelfs als het vuil altijd hetzelfde is. In een schone omgeving kun je opnieuw beginnen; doe je dat niet, dan zie je het vuil misschien niet, maar toch wordt het steeds meer.

Zoiets geldt ook voor de ziel, voor mijzelf; als ik nooit ga biechten, dan wordt mijn ziel verwaarloosd en uiteindelijk ben ik wel tevreden met mijzelf maar begrijp ik niet meer dat ik ook moet werken om beter te worden, dat ik verder moet gaan.

En deze schoonmaak van de ziel, die Jezus ons geeft in het Sacrament van Boete en Verzoening, helpt ons om een alerter geweten te hebben, meer open, en zo helpt het ons ook om spiritueel en als mens te kunnen rijpen.

Daarom twee dingen: biechten is noodzakelijk alleen in geval van een ernstige zonde, maar het is zeer nuttig regelmatig te biechten om de netheid en de zuiverheid van de ziel te bevorderen en dag in dag uit te rijpen.

Andrea: “Bij de voorbereiding op de Eerste Heilige Communie vertelde mijn catechist mij dat Jezus in de Eucharistie aanwezig is. Maar hoe? Ik zie Hem niet!”

Ja, wij zien Hem niet, maar er zijn vele dingen die wij niet zien en die toch bestaan en wezenlijk zijn. Bijvoorbeeld: wij zien ons verstand niet, toch hebben wij dat. Wij zien onze intelligentie niet en toch hebben wij die.

Met andere woorden: wij zien onze ziel niet en toch bestaat die en wij zien de bewijzen daarvan, omdat wij kunnen spreken, denken, beslissingen nemen, enz.

Wij zien ook, bijvoorbeeld, de elektrische stroom niet, maar toch zien we dat die bestaat; wij zien hoe deze microfoon werkt; wij zien deze lichten.

In één woord, juist de diepste dingen die werkelijk het leven en de wereld ondersteunen zien we niet, maar wij kunnen de bewijzen daarvan zien en voelen. De stroom zien we niet, maar het licht zien we wel. En noem maar op.

En zo ook zien we de verrezen Heer niet met onze ogen, maar wij zien dat waar Jezus is, daar veranderen de mensen, worden ze beter. Er wordt een grotere geschiktheid tot vrede geschapen, tot verzoening, enz.

Dus, wij zien de Heer zelf niet, maar wij zien de bewijzen: zo kunnen wij begrijpen dat Jezus aanwezig is. Zoals ik zei, juist de onzichtbare dingen zijn dieper en belangrijker.

Laten we dus de onzichtbare maar sterke Heer tegemoet gaan, Hij helpt ons goed te leven.

Giulia: “Uwe Heiligheid, iedereen vertelt ons dat het belangrijk is om op zondag naar de mis te gaan. Wij zouden graag willen gaan, maar vaak brengen onze ouders ons er niet naar toe omdat ze op zondag meestal uitslapen. De ouders van een vriend van mij werken in een winkel, en wij gaan vaak op bezoek naar onze opa en oma. Kun je hen iets zeggen zodat ze begrijpen dat het belangrijk is om samen elke zondag naar de mis te gaan?”

Ik denk van wel, natuurlijk met grote liefde en respect voor de ouders, die het zeker heel druk hebben.

Maar toch, met het respect en de liefde die een dochter voor haar ouders heeft, kan je tegen hen zeggen: “Lieve mama, lieve papa, het zou zo belangrijk voor ons allen zijn, zelfs voor jou, om Jezus te ontmoeten. Deze ontmoeting verrijkt ons. Het brengt een belangrijk element in ons leven. Laten wij samen een beetje tijd vrijmaken, wij kunnen toch wel een mogelijkheid vinden. Misschien is er een mogelijkheid waar oma woont”.

Kortom, ik zou zeggen, met grote liefde en eerbied voor je ouders: “Begrijpen jullie dat het niet alleen voor mij belangrijk is, en dit zeggen niet alleen de catechisten, het is belangrijk voor ons allen; het zal een lichtpunt van de zondag zijn voor heel ons gezin”.

Alessandro: “Wat is het nut voor het leven van alle dag om naar de heilige Mis te gaan en de Communie te ontvangen?”

Het dient om het middelpunt van het leven te vinden. Wij leven te midden van zo veel dingen. En de mensen die niet naar de kerk gaan, weten niet dat ze juist Jezus missen. Maar ze voelen wel dat er iets ontbreekt in hun leven.

Als God afwezig blijft in mijn leven, als Jezus afwezig is in mijn leven, dan mis ik een gids, dan mis ik een wezenlijke vriendschap en ik mis ook een vreugde die belangrijk is in het leven. De kracht om als mens te groeien, mijn ondeugden te overwinnen en menselijk rijp te worden.

Daarom zien wij het gevolg van de ontmoeting met Jezus niet meteen wanneer wij de Communie ontvangen; wij zien het wel na verloop van tijd. Zo zal men in de loop van de weken, de jaren, de afwezigheid van God, van Jezus steeds meer gaan voelen. Dat is een fundamenteel en vernietigend gemis.

Ik zou nu makkelijk kunnen spreken over de landen waar het atheïsme (goddeloosheid) jarenlang heeft geregeerd; hoe de zielen daar vernietigd zijn, en ook de aarde; en zo kunnen wij zien dat het belangrijk is, meer nog, fundamenteel zou ik zeggen, zich met Jezus in de Communie te voeden.

Hij geeft ons het licht, Hij biedt ons de begeleiding voor ons leven, een begeleiding die wij nodig hebben.

Anna: “Lieve Paus, kun je ons uitleggen wat Jezus bedoelde toen Hij tegen de mensen die Hem volgden zei: ‘Ik ben het brood van het leven’?”

Ten eerste moeten wij duidelijk maken wat het brood is. Vandaag hebben wij een verfijnde keuken, rijk aan veel verschillende gerechten, maar in de eenvoudigste omstandigheden is het brood het fundament van de voeding.

Dus als Jezus zichzelf het brood van het leven noemt, dan staat het brood, laten we zeggen, voor het meest noodzakelijke wat wij nodig hebben. En zoals we ons lichaam moeten voeden om te leven, zo is het ook met de geest, onze ziel, de wil, zij hebben ook voedsel nodig.

Wij, als menselijke personen, hebben niet alleen een lichaam maar ook een ziel; wij zijn denkende personen, met een wil, een intelligentie, en wij moeten ook de geest voeden, de ziel, opdat die kan rijpen en werkelijk kan komen tot haar volheid.

Daarom, als Jezus zegt dat Hij het brood van het leven is, dan betekent het dat Jezus zelf dit voedsel voor onze ziel is, voor de innerlijke mens, dat wij nodig hebben want ook de ziel moet zich voeden. Het materiële is niet voldoende, ook al is het belangrijk.

Wij hebben vooral de vriendschap van God nodig, die ons helpt de juiste beslissingen te nemen. Wij moeten als mensen rijpen. Met andere woorden: Jezus voedt ons zodat wij werkelijk rijpe mensen worden en ons leven goed wordt.

Adriano: “Heilige Vader, men heeft ons verteld dat wij vandaag Sacramentsaanbidding zullen hebben. Wat is dat? Hoe wordt het gedaan? Kun je het ons uitleggen? Bedankt”

Dus, wat is de aanbidding, hoe wordt het gedaan, wij zullen het zo meteen zien, want alles is goed voorbereid: wij zullen bidden, zingen, knielen en vóór Jezus zitten.

Maar je vraag aan mij vereist natuurlijk een dieper antwoord: niet alleen wat wij gaan doen, maar wat ís de aanbidding.

Ik zou zeggen: aanbidding is erkennen dat Jezus mijn Heer is, dat Jezus mij de weg wijst die ik moet nemen, dat Hij mij laat begrijpen dat ik goed leef alleen als ik de weg ken die Hij mij wijst, alleen als ik de weg volg die Hij mij toont.

Aanbidden is dus zeggen: “Jezus, ik ben van Jou en ik volg Jou in mijn leven, ik wil deze vriendschap nooit verliezen, deze gemeenschap met Jou”.

Ik zou ook kunnen zeggen dat de aanbidding, in haar essentie, een omhelzing met Jezus is waarin ik zeg: “Ik ben van Jou en ik vraag Je: wees ook Jij altijd bij mij”.

SLOTWOORD VAN DE HEILIGE VADER AAN HET EINDE VAN DE ONTMOETING

Beste jongens en meisjes, broeders en zusters, aan het einde van deze bijeenkomst kan ik slechts één woord zeggen: bedankt.

Bedankt voor dit feest van het geloof. Bedankt voor deze ontmoeting onder ons en met Jezus. En dank, natuurlijk, aan al diegenen die dit feest mogelijk hebben gemaakt: de catechisten, de priesters, de zusters en jullie allen.

Ik herhaal nu aan het einde, de woorden die gezegd worden aan het begin van elke viering en ik zeg jullie: “De vrede zij met jullie”; namelijk de Heer zij met jullie, de vreugde zij met jullie en zo zij het leven goed.

Ik wens jullie een goede zondag, wel te rusten en tot ziens allemaal samen met de Heer. Heel veel dank!